

1.

N-aveam idee că așa ceva există, că e posibil. În România, sigur, e posibil orice. Dar chestia asta... Urmărește-mă cu atenție, schau mal, stai pe jumătate adormit, pe trei sferturi, quatsch, nici eu nu știu cât de...

Cu toate că, e clar, asta se întâmplă mereu, în fiecare tren, în fiecare nenorocită de garnitură.

O ființă complet ireală. Piele de un alb intens, fildeș, mai strălucitor ca antibioticele. Deschide ușa compartimentului, încet, vătuit, intră aburii după ea.

Pe urmă, după ce a cercetat terenul, începe să caute în geanta imensă pe care o poartă la șold. Mișcările dinăuntru, de parcă geanta ei transparentă, dintr-un fel de intestin aburos, te-ar lăsa să-i vezi mâinile, transparente și ele. Căutând printre brelocuri cu lanternă, unghiere, calendare, iconițe 3D, maimuțe care țipă și căroră li se luminează ochii când le apeși pe urechi, teancuri de post-it și mai ales, da, mai ales, über alles, überhaupt, pixuri. Zeci și zeci.

După care le așază, ca pe-o ofrandă, pe scaunul de vizavi. Aproape că-ți atinge fără să vrea genunchii. Când se retrage prudentă. Părul ei aproape alb, șuvițe peste fruntea ei hipersensibilă. Într-un hanorac militar, decolorat exact atâta cât trebuie. Și bocanci, te rog să mă crezi.

Cu atât mai puțin mi-a venit să cred când s-a strecurat înapoi, după un timp, și a început să strângă agendele și calendarele și cuburile Rubik miniaturale și brelocurile cu lanternă și, evident, pixurile.

Nu puteam să decid dacă visam sau nu.

Totul era mult prea la limită.

Prea pe muchie.

Ca în desenele Sonjei Mireille, în căsuțele cele mai ambigue din romanele ei grafice sumbre și militant-ecologiste.

Se întâmpla cu adevărat sau nu?

Ei bine, într-un fel, ființa aceea de abur, nimfa-vânăzător ambulant, naiada-pusher, m-a condus la ea. Ceea ce-nsemna că e OK, că așa trebuia să fie. Musai. A szerelmemnek, cred că se spune. A szerelmem. La Melinda.

La Melinda și la Nimród.

Fiindcă, după cum mi-a devenit evident destul de curând, nu puteai s-o ai pe Melinda fără Nimród.

E impresionant devotamentul tău, cum vii să mă vezi și tot restul. Dacă sunt aici, e în mare parte din cauză că. Toată catastrofa. Din care nu știu cum și dacă mi-am revenit.

Am înțeles mai clar și ramele contractului. Adică formularul ăsta pentru comisia de etică pe care m-ai pus să-l semnez.

Tu, liebe Karina, ups, scuze, Corina, ai cercetarea asta de făcut, teza ta de doctorat la, uite, scrie-aici, „Central European University – Közép-európai Egyetem”.

OK?

OK. Pe tine te interesează Vlad. Ba da. Stop bullshiting me, nu-mi mai turna despre dinamica mentalităților, rețelele sociale, contracultura în vremea lui Ceaușescu.

Poate, OK, și toată povestea noastră, a Parazitului prietenos, Monty Python-ul brașovean. Asta cred.

Însă, e clar, ca pe orice Scufiță Roșie, te atrage în primul rând lupu'. Vlad Lupu.

Și normal! Doar el are aura asta de erou care s-a bătut cu pieptul dezgolit cu Ungeheuerii, cu monștrii Securității. S-a încăpățânat să scoată toate toate scheletele din dulap, bun, din gropile secrete, de prin munți și văi.

Ce-ar putea să miște mai mult pe o tânără romantică, pe deasupra și, uite, scrie aici, „researcher” în „social sciences”?

Dar dacă mă pui să-ți vorbesc despre mine, ce să-ți fac? Dacă îmi spui să aduc la suprafață tot ce-mi amintesc mai repede, așa ca pe sofa la psihanalist...

Dacă asta e metoda ta, dacă nu te deranjează întreruperile, găurile... Dacă mă încurajezi să fiu fracturat, sacadat, fracturat, cum sunt căsuțele în comics-urile negre și stranii ale Sonjei Mireille... Căsuțele albe din poveștile ei negre...

...atunci, nu pot să nu revin mereu la catastrofa mea personală. La toate grozăvia pe care am trăit-o de când am fost convins că l-am întâlnit, după atâta amar de vreme, hodoronc-tronc, în plin ținut al secuilor, pe făptaș, pe acel nenorocit de Saunazi.

Pe adevăratul asasin al lui Olaf.

N-am *putere* să trec peste, nici chiar acum. Pur și simplu nu pot să pretind că nu s-a-ntâmplat. N-am resurse interioare: asta trebuie să fie. Asta trebuie să-și reproșeze oricine are, ca mine, o mamă protestantă.

Vezi tu, presupui că există undeva, departe.

Oroarea.

Și oasele, Karina. Nu oazele, fir-ar să fie!, oa-se-le, ferfluhtele și ferdamtele-alea de oase.

Putrezite.

Fiindcă la un moment dat va fi vorba aici și de o groapă cu oase putrezite.

În care nu știi cine șa-a-de, cum cânta măscăriciul ăla slinos, în cenaclul Grasului, de pe vremuri.

De fapt, n-ai idee cum poți să pierzi într-o clipă tot ce iubești cu pasiune. Cum nu rămâne în loc decât crima odioasă, carnea vie, rana infectată.

Viermii.

Textul lui Tibi-Bibi, de pe vremea Parazitului prietenos: la urma urmei, cât trăiește un vierme?

Știi cum se zice: până nu vezi, nu crezi.

Numai că, după ce-ai văzut, e prea târziu.

Cred că atunci, în momentul ăla, s-a declanșat totul. Kettenreaktion. Reacție în lanț. Pur și simplu, nu s-a mai putut face nimic.

Zău, cara Karina, sunt absolut convins de asta.

Atunci când i-am văzut mutra nenorocitului. Când am avut o tresărire. Așa cum cade lumina pe cărnurile de la măcelărie.

Ca la Bacon, vreau să spun. Bacon, ce ironie. Onkel Speck. Nea Slănină.

Francis Bacon, nu filozoful, pictorul. După care era în limbă Sonja Mireille.

Reacție în lanț.

De la fața aia, pe care nu mi-o mai puteam scoate din minte. Pe care o văzusem acolo, în căminul de azilanți.

Și care mi-a amintit-o instantaneu pe cealaltă. Cu părul și barba în flăcări.

Totul a luat-o razna atunci, în momentul când am fost convins că acel Saunazi era asasinul lui Olaf.

Olaf, așadar.

Marele meu prieten din Heimul pentru imigranți, pentru Stamndeutsche recuperați pe aproximativ 10 000 de mărci bucata de la Ceaușescu.

În mod straniu, era la fel de supărat pe comuniștii de care tocmai scăpase ca și pe mașinăria în care era convins că avea să intre.

Totul e manipulare, totul e minciună, îmi explica, dând energic din barbă.

Dacă administratorii, e adevărat, parcă scoși din borcanul cu murături, veneau să ne spună că nu avem voie să mai rămânem noaptea în spațiul comun, fiindcă făceam gălăgie, el începea să râgâie la ei și să-i salute ostentativ, iar și iar:

– Heil, Hitler! Heil, Hitler! Sieg Heil! Heil, Hitler!

Cred că ăia nu mai văzuseră așa ceva. Erau obișnuiți cu imigrantul umil și năuc, nu cu bomba cu ceas care era Olaf.

El îi provoca mereu, nu scăpa nicio ocazie să protesteze, să urle.

În primul rând că nu și-a luat copiii și a fugit de lagărul de concentrare stalinist al lui Ceaușescu, nenorocitul naibii, ca să băltească acuma într-un cuib de naziști.

– Cred, recita Olaf, că într-o viață anterioară am fost narval. Țâșnind, în toată splendoarea, cu cornul din nas de parcă aș fi împuns piñata Curcubeului, și din ea s-ar fi revărsat tone de confetti. Căzând apoi la loc, ascunzându-mă, acoperindu-mă cu plăpumi de saramură. Un narval ciclotimic! Un narval neurotic! Un narval șamanic!

Crima aia odioasă, Karina, fii atentă ce-ți spun, crima aia odioasă, din căminul de azilanți, când abia ajunsesem în Germania. Aia a declanșat toate nenorocirile. Până la urmă, despre asta a fost vorba.

Până la urmă, exact despre asta trebuie să-ți povestesc.

Despre crimă.

Despre asasini.

Acum să trecem la altceva. În acest punct se impune să-ți explic cum am ajuns la Sfântu Gheorghe, Sepsiszentgyörgy. Cum am ajuns s-o cunosc pe Melinda și pe Nimród.

Știi cum traduceau nemții titlul serialului Cracker?

Für alle Fälle Fitz. Fitz, pentru toate cazurile, pentru toate nevoile.

Ei bine, episoadele care au urmat în viața mea s-ar putea numi, cel puțin unul dintre sezoane, Fur alle Fälle Nimród. Ai să înțelegi de ce, cara Karina, la momentul potrivit.

Din București, am pornit, după o săptămână, către secuime, Szeklerland, cum îi spun sașii.

Am intrat într-un compartiment cu oameni care moțăiau.

Și peste puțin a apărut ea, die Waldfee, zâna care împărțea carnețele, pixuri, zaruri de pluș, brelocuri cu lanternă.

Și iată-mă pătrunzând în Szeklerland, unde orice vale e acoperită de ceață. Iată-mă, de unul singur, în Țara Secuilor, misterioșii tuaregi ai Carpaților.

Melinda a venit să mă ia de la gară, în stilul ei hectic. Nici n-am apucat s-o văd bine. Un vortex, un ștrudel de păr auriu, m-a tras într-un jeep.

Pe a cărui ușă lucea, desigur, cât toate zilele, logoul organizației. Un castor vesel nevoie mare, sau un biber, cred că așa se spune în Carpați. Încă nu eram dumirit cum de trecusem prin Brașov, orașul copilăriei mele, orașul adolescenței, fără să fi băgat măcar de seamă.

Poate că, știi ce?, aveam undeva în creier ceea ce-mi spusese cândva mama despre cum am putea cere casa înapoi, adică, oricum, etajul care-i fusese luat lui Opapa de comuniști. Maică-mea să-mi fi povestit, sau Edwin? Cu glasul lui cântat și insinuant, care-ți dădea impresia că-și bate în permanență joc de tine.

Că va lua legătura cu un oarecare Schuster, un veritabil țar al recuperării proprietăților săsești.

Edwin avea tot interesul în acest gheșeft, fiindcă Opapa al meu fusese și Opapa al lui.

Edwin, ai înțeles. Mein Cousin. Iubitul meu văr. Cu care venisem în avion, fiindcă avea și el ceva afaceri în România.

Deci, e posibil ca eu să fi avut asta în cap: să nu cumva să intru într-un oraș în care, dacă aș fi avut proasta inspirație să pun piciorul, s-ar fi prăbușit pe umerii mei o responsabilitate masivă. Monstruoasă.

Cert este că eram cam buimac când m-a pescuit Melinda. Nu-mi amintesc, ca primă impresie, decât statuia cât toate zilele, masivă, brutală, cenușie, a unui ditamai ostașul cu mitralieră. Român, evident. Trântită acolo pentru ca secuii să priceapă cine-i șeful și să tremure.

În acel moment, Melinda credea că sunt un neamț autentic, trimis direct de la centru ca să rezolve problemele Asociației Secuiești a Pădurii Seculare. Când totul a ieșit la iveală, mi-a dat prima dovadă despre puterea ei aproape magică de a trece peste orice printr-un hohot cristalin de râs.

Am crezut că a oprit mașina ca să poată râde în voie. Dar mi-a explicat, de data asta pe românește, că trebuie să luăm de mâncare de la supermarket. Nu era clar dacă pentru oameni sau pentru castori.

Așa că am coborât amândoi.

Iar la plecare, am văzut.

Acolo, acolo, în parcare de la Penny Markt.

Die Fresse des Mörders. Mutra asasinului.

Cam atât pentru azi. Bis Morgen, bre. Somn ușor, Karina.

Bun, Co-rina.

2.

Na, gut, tu vrei să-ți povestesc despre Vlad. Despre cum a ajuns el să se implice în toată povestea.

Despre cum am ajuns noi, Vlad și cu mine, îngropați până-n gât.

Noaptea, numai luna deasupra noastră.

Ca-n Nosferatu.

Vântul care șuiera pe la urechi și tot restul.

Ca-n Nosferatu.

Senzația că o să se termine totul din clipă-n clipă. Că se întorc și ne zboară capetele ca pe niște verze. Sau trec peste ele cu caii lor costelivi, mirosind a fum, și cu roțile de la căruțe.

– Nu te mișca, făcea Vlad. Niciun mușchi, moșule. S-ar putea să fim cablați.

Ce e aia, cablați? Habar n-am. Mi s-a părut că vroia să spună că putem sări în aer.

Nu, Karinchen, n-a fost un coșmar. A fost echt, a fost de-adevărat.

OK, înregistrează-mă, dă-i bătaie. Mă lași să spun ce vreau eu? S-o apuc în orice direcție? Așa e metoda, am înțeles. Metoda e un lucru foarte mare! Păi atunci, asta:

M-au dat la pian, am făcut câteva lecții cu bătrânul Schladtner, organistul de la Biserica Neagră, până m-a dat afară pe ușă, că sunt afon și leneș.

Afon, da, áfonya, cum ar spune Melinda. Știi ce înseamnă áfonya?
Afine!

Așa am decăzut la Blokflöte, lăută, pe urmă la Harmonika, muzicuță.

Îmi făceau vânt de peste tot.

Numai Paraziții m-au recuperat, la liceu, când am scăpat de școala germană. M-au luat și m-au lăsat să cânt pe scenă. Spuneau că le place cum latru la lună.

Dar am destulă cultură muzicală ca să-ți pot spune că șuieratul pe care-l auzi uneori, din cauza coroanei ásteia dentare, din locul incisivului meu stâng, este, dragă Karina, în B, zice neamțul. În Si bemol.

Estul Sălbatic, asta m-a atras până la urmă. Ca pe vremurile cu Old Shatterhand și Winnetou.

Mama mea, în apartamentul ei mobilat de la Ikea, ceea ce e bizar pentru cineva de vârsta ei, mi-a spus scurt:

– Egon, faci mare prostie!

Mi-a spus-o pe românește, ceea ce însemna că era nasol. De când am ajuns în Germa, nu știu dacă pot să număr pe degetele de la o mână de câte ori am auzit-o cu chestia asta. Vorbind românește.

Și iată-mă în unicul și incomparabilul Bukarest...

Un oraș în care ți se întâmplă asta.

lei o doză de cola din megafrigider (după ce, natürlich, te chinui să le numești în toate felurile, conserve, containere, recipiente – cui să-i treacă prin minte că se spune pur și simplu „cutii”?) și i-o pui lui mamaie pe tejghea.

Dar, până să te cauți tu de bani, mamaie ia doza și țâșnește cu ea ca la rugby.

Unde mai găsești așa ceva? O mamaie să deschidă, să cotrobăie îndelung, cu câțiva tataie care tocmai au dat basca pe șapca de baseball cu plasă de plastic jumulită încercând s-o ajute, și reușind să dea drumul din frigider, peste ei înșiși, la o cascadă de doze de toate culorile.

Și la urmă iese o mână de sub dărâmături, cu o doză în ea, aparent aceeași, dar de fapt nu, fiindcă auzi glasul ei înfundat:

– Era cu el pă ea, mamaie. Cu prețu’.

Deși, așadar, prin urmare: nu se putea să nu mă întorc. Dar trebuie să fiu din nou sincer cu tine, Karinchen, kleines Kaninchen: n-am venit din prima în țară.

În vremurile de pionierat al democrației, eu eram la cură.

Aia a fost mai nasol. Prima dată. Aici, în Caraș-Severin, e boierie. Fiindcă știi pașii, pricepi?, știi fazele.

Dacă ar fi după torța tradiției săsești pe care Mutti s-a străduit o viață s-o țină vie, n-ar trebui să vorbesc nici mort despre asta.

Vreau să spun, în ciuda faptului că mă vezi cu ochii tăi, și ți-e clar unde și de ce sunt aici, eu tot ar trebui să mă port ca și cum...

Ca și cum mâinile astea n-ar tremura uite, uite, ca și cum n-ar fi tremurat niciodată, câtuși de puțin. Ca și cum m-aș fi condus toată viața după Catehismul de la Augsburg.

Eigentlich, cred că politica ar fi cam la fel și în latura română a familiei, pe linia paternă: capra moare de râie cu coada-n sus.

Eu însă, draga mea, am să-ți vorbesc în stilul direct și limpede al Germaniei post-68iste. În care franchețea lui Luther s-a încrucișat cu icnetele viscerale ale lui Janice Jopplin și marxismul sexual al Rotte Armee Faktion.

Așa că îți spun pe șleau, fără pic de jenă: eram, exact ca acum, la dezalcoolizare.

Atunci a fost nasol, a durat mult, m-a rupt în două, în paișpe, mi-am pierdut slujba de la Primărie. Am revenit, mai ales, foarte greu înapoi.

Înapoi la realitate, vreau să spun.

Chestia nu e doar să ieși din starea de zombi. OK, ajungi, cât de cât, cu mare chinuială, la un echilibru, organismul începe să nu mai geamă după doza lui zilnică, OK.

Dar cum faci să mai ieși din echilibrul ăla nenorocit?

Te ții de el ca orice amărât din slumsurile de la Kuala Lumpur de coșmelia lui din trei cartoane gudronate. Sau, bun, ca orice Roma people de la noi, care trăiesc de pe urma rampelor de gunoi.

Ideea e că, oricât ar fi de nașpa, cu orice pas în afară, ai bulit-o, ești pe cont propriu, ești în haos. Haloimăs, bulibășeală, stimuli din toate părțile, stres, risc. La așa ceva cum rezisti?

Asta, Kaninchen, e marea problemă.

Deci, eram deconectat, la zece mii de leghe sub mări. N-aveam nicio treabă cu România, cu tot ce se întâmpla acolo, adică, aici. Cu cum se dădea ea, cu fruntea ei mare – zău, uită-te bine din profil, arată ca un cap de bizon, cu frunte foarte mare și bot foarte mic – de toți pereții.

Când am ieșit, multe dintre spasmele cele mai suculente ale „procesului de democratizare” se consumaseră. De aceea, chiar și după ce am ajuns la fața locului, în Zona Zero, nu înțelegeam, de exemplu, când mi se vorbea despre „Marșul minerilor”. Îl întrebam pe Gabi Ionescu, bătrânul Parazit: „Bătrâne, da’ care era treaba cu ei?”. Îți dai seama?

Sau să fi știut eu cine e Manta-lúnior și partidul lui ultranaționalist de căcat? Exx-clus!

Deci, eram legumă de legumă. Când am ieșit din solar, am reînnotat – cu ce? Cu ce știam eu mai bine: cu viața de organizație. Ajutor umanitar, și așa.

Și așa am ajuns din nou în România. De fapt, în Szeklerland, Szekelyföld, Țara Secuilor.

Și așa am ajuns până la urmă față în față cu crima. Cu oroarea. Cu asasinul prietenului meu Olaf și apoi cu toată nebunia.

Uite cum a fost.

Într-o bună dimineață, Kuno m-a luat în biroul lui:

– Vrei să ne-ajutri? E o chestie total hectică, e despre Urwald din Transilvania.

Ăsta crede, mi-am zis, că Transilvania e acoperită la greu de păduri. Un LKW, un camion, plin până la refuz cu brăduți de Crăciun, pentru ecologiștii cu inimă de copil. Vorbeam cu el și simțeam cum îi patinează mintea.

Asta e problema cu ei. Cred literalmente în Narnia și-n alte prostii.

– Ascultă, e acolo o organizație de oameni de ispravă, unul și unul. Problema lor e dublă: sunt militanți ecologiști și sunt maghiari. Din cauza asta, guvernul îi oprimă.

E clar ca bună ziua. Oamenii sunt de două feluri, buni și răi. Iar între oamenii buni, ca și între oamenii răi, există o continuă comunicare telepatică.

– OK, de ispravă, am priceput. Urwald.

Codrii seculari, știi, pădurea primară. Ce mă costa să-l las să viseze?

– Esențial, mă lămurește Kuno, e că oamenii ăștia să știe că au bază pe noi.

– Bază pe noi pentru ce? zic.

– Ei cumpără arii de pădure ca să le lase libere. Virgine.

– Amice, bază pe noi pentru ce?

– Egon, hombre, bieții oameni să știe, în tot bordelul ăla, că nu i-am uitat. Tu poți să transmiți acelor bandidos care fac legea acolo că